

IN HET TUINHUIS

(In the summerhouse)

Toneelspel

door

JANE BOWLES

vertaald door

Janine Brogt

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IN HET TUINHUIS – IN THE SUMMERHOUSE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JANE BOWLES** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **15** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Gertrude Eastman Cuevas

Molly, haar dochter

de Heer Solares

Mevrouw Lopez

Frederica

Esperanza

Alta Gracia

Quintina

Lionel

Een sandwich-man

Nog een sandwich-man

Vivian Constable

Chauffeur

Mevrouw Constable

Inez

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(de tuin van Gertrude Eastman Cuevas, ergens aan de kust van Zuid-Californië. De tuin is een warboel, met verwilderde cactussen en verspreid liggende kapotte tuinbeelden en vazen. Een lage heg achter in het decor scheidt de tuin van een zandpad dat zogenaamd naar de straatweg leidt. Achter het pad liggen het strand en de zee. De zijkant van het huis en de voordeur zijn zichtbaar. Een laag balkon steekt uit boven de tuin. In de tuin staat een rond tuinhuis, begroeid met klimplanten)

GERTRUDE: *(een mooie vrouw van middelbare leeftijd met scherp getekende trekken, een goede houding en fel rood haar. Haar kleding is slonzig en provinciaal. Haar stem is gespannen, maar sonoor. Zij zit op het balkon)* Ben je in het tuinhuis? *(Molly, een meisje van achttien met steil, zwart haar en pony en een slaperig, weinig expressief gezicht, hoort Gertrudes vraag niet, maar blijft in het tuinhuis. Gertrude loopt naar de balustrade, terwijl ze herhaalt)* Ben je in het tuinhuis?

MOLLY: Ja.

GETRIDE: Als ik in gewelddaden geloofde stak ik het tuinhuis in brand. Jij zit daar maar het liefst uren te hangen en te niksen. Je kunt niet eens naar buiten kijken omdat die struik je het uitzicht beneemt. Waarom zoek je geen mooie gladde rots die over de oceaan uitkijkt, om op te zitten? *(Molly frunnikt aan de struiken)* Als de schoonheid van de natuur je dan onverschillig laat, zou je toch wel interesse mogen tonen voor politiek, of voor muziek, of schilderkunst, vind ik, of tenminste voor de toekomst. Maar dat heb ik al minstens duizend keer tegen je gezegd. Je geeft toe dat je te weinig doet?

MOLLY: Misschien wel.

GETRUDE: We moeten nu al af en toe kamers verhuren om rond te kunnen komen. In de loop der jaren zullen er meer huurders komen en ik kan die er nu zijn al amper verdragen. Mijn temperament is ongeschikt voor huurders. En het interesseert mij ook niets of dat misschien een karakterfout is. Ik haat kletspraatjes en ik heb geen boodschap aan andermans zaken. Dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo blijven. Ik walg ervan. Zelfs mijn eigen vlees en bloed zuigt de vitaliteit uit me weg, jij vooral. Jij houdt er de laatste tijd zo'n langzaam, somber loopje op na... helemaal niet charmant voor

een meisje. Zou je niet iets aan je lopen kunnen doen?

MOLLY: Dat probeer ik. Ik probeer er iets aan te doen.

GETRUDE: Ik denk er ernstig over om toch maar met meneer Solares te trouwen. Dan heb ik in elk geval een leven zonder financiële zorgen en ik weet zeker dat ik zijn zuster, mevrouw Lopez, geleidelijk aan wel het huis uit krijg, want die werkt me absoluut op mijn zenuwen. Die man is niet onhandelbaar en Spaanse mannen zijn niet veel thuis, dat is een zegen. Ze zijn altijd weg... niet dat ze dronken worden of de beest uithangen... gewoon weg... met andere mannen. Spaanse mannen, Cubanen, Mexicanen... ik weet niet... die zijn allemaal hetzelfde, koffie drinken en maar door wauwelen, uren achter elkaar. Zo leefde je vader tenminste. Toen vond ik dat erg. Ik vond dat heel erg, niet omdat hij mij alleen liet, maar omdat hij maar een paar uur per dag op zijn kantoor was... en hij was niet rijk genoeg, niet zoals meneer Solares. In het begin las ik hem de les. Over zijn ambitie, zijn contactuele eigenschappen, het ontwikkelen van zijn persoonlijkheid. Vaak was ik 's avonds helemaal schor. Ik zat hem constant op zijn huid. Hij móest zich met de suiker bemoeien. Ik waarschuwde hem dat hij zijn vaders zaak naar de bliksem liet gaan. Niets hielp. Hij weigerde zich met de suiker te bemoeien; hij weigerde zich waar dan ook mee te bemoeien. *(zij breit een ogenblik in stilte)* Tenslotte kon het me niet meer schelen. De suiker niet... hij niet. Ons leven samen kon me niet meer schelen. Ik wou alles opgeven... opnieuw beginnen, maar ik kon niet. Ik droeg jou. Ik had geen keus. Al mijn hoop lag toen in jou besloten, jij was alles. Jij was mijn reden om door te gaan, mijn enige echte hoop... mijn liefde. *(ze breit als een razende. Dan leunt ze voorover om in het tuinhuis te kijken, staat op en loopt naar de balustrade)* Zit je daar te slapen, of lees je strips?

MOLLY: Ik slaap niet.

GETRUDE: Soms heb ik zo'n merkwaardig gevoel over jou. Beangstigend... het gevoel dat je iets in je schild voert. Vooral wanneer je in dat tuinhuis zit. Volgens mij komt dat gevoel ook door dat zwarte haar van je. Als ik me vrouwen voorstel die buiten zinnen raken, zijn ze altijd zwart, nooit blond of rood. Ik weet dat er voor zo'n bewering geen wetenschappelijk bewijs bestaat. Het is heel persoonlijk. Men zegt dat roodharige vrouwen heel vaak buiten zinnen raken, maar ik stel me dat nooit zo voor. Jij wel?

MOLLY: Ik stel me eigenlijk nooit vrouwen voor die buiten zinnen raken.

GETRUDE: En waarom niet? Het gebeurt om de haverklap. Dan

gaan ze door het behang... Soms stel ik me van die scènes voor waarin ze kwaadaardig worden als wolven... *(rilt)* Dat wil ik niet, maar ik doe het toch.

MOLLY: Ik heb nog nooit een vrouw gezien die buiten zinnen raakte.

GETRUDE: *(muziek)* Maar soms word ik ook 's nachts wakker met een vreemd gevoel van isolement... alsof ik van de rotsen ben gevallen en mijlen ver terecht ben gekomen van alles wat me dierbaar is... Zelfs mijn zorgen en mijn verdriet lijken niet meer van mij. Niets lijkt meer van mij, alsof een schaduw over mijn hele leven is gevallen en het donker is geworden. Ik probeer mijn naam hardop te zeggen, steeds opnieuw, maar ik krijg geen aansluiting. Als ik me zo voel doe ik altijd mijn duster aan en ik ga naar beneden naar de keuken. Ik doe de ijskast open en ik pak spuitwater. Dan ga ik aan tafel zitten met het licht aan en langzamerhand voel ik me weer beter. *(de muziek fade weg. Dan, op zakelijker toon)* Ongetwijfeld moeten we allemaal met zo'n schaduw leren leven als we ouder worden. Als we maar bezig blijven terwijl de schaduw valt, dan is hij snel genoeg voorbij en laat amper een spoor na op ons dagelijks leven... *(ze breit even. Dan kijkt ze naar de weg)* Dat meisje dat vanmiddag komt is een jaar of zeventien. Ze zal zo wel komen. Ik denk ook dat meneer Solares gauw komt en dat hij vandaag zo'n warme picknicklunch bij zich heeft. Ik voel het in mijn botten. Het is echt schandelijk van mij om ons hier op ons eigen grasveld door hem te laten voederen, maar ja, zij zijn met zes eters, wij maar met twee. Dus eigenlijk is het maar gedeeltelijk schandelijk. Ik hoop dat meneer Solares dat beseft. Bovendien neem ik nu misschien zijn huwelijksaanzoek aan en dan is het toch allemaal één pot nat. Vind je ook niet?

MOLLY: Ja.

GETRUDE: Het schijnt je niet te interesseren wat ik zeg.

MOLLY: Ik eh...

GETRUDE: Volgens mij zou jij iets aan je conversatie moeten doen.

Je geeft nooit een mening, om van een levensopvatting maar te zwijgen. Heb jij überhaupt een levensopvatting?

MOLLY: *(onzeker)* Democratie...

GETRUDE: Volgens mij ben je daar niet wezenlijk in geïnteresseerd.

Je luistert niet naar de commentatoren, je leest nooit een krant. Het is heel makkelijk om te zeggen dat je democratisch bent, maar het maakt je geen grein minder lui, als je lui bent. Ik heb mezelf nooit gepermitteerd om lui te worden, ook al zit ik altijd thuis en mijd ik de buitenwereld zoveel ik kan. Ik heb nooit van uitgaan gehouden, net zo min als mijn vader. Hij meed de buitenwereld altijd. Hij haatte

stomme kletspraak en vond mensen so wie so niks. Laat ze maar dansen en drinken en elkaar doodslaan zonder mij, zei hij altijd. Daar hebben ze mij niet voor nodig. Ik blijf hier wel werken. *(de muziek begint weer en ze droomt weg)* Toen ik nog een klein meisje was, besloot ik dat ik precies zo zou worden als hij. Hij was mijn voorbeeld, mijn ideaal. Ik bewonderde hem meer dan wie ook ter wereld. En hij bewonderde mij, natuurlijk. Ik leek zo op hem, ambitieus, uitdagend, een echte kempiaan. Ik aanbad hem. Maar ik was nooit zoet, zoals Ellen, mijn zusje. Zij was een heel teer poppetje. Mijn vader nam haar altijd in zijn armen en speelde met haar haar, lange goudblonde krullen... Ellen had altijd wat. Daarom verwende hij haar. Hij had medelijden met Ellen. *(verwonderd, en heel voorzichtig, alsof ze bang is een betovering te verbreken. De muziek drukt het verdriet uit dat ze voor zichzelf verbergt)* Eén keer haalde hij haar van school, toen ze tien was. Hij kocht een bonthoedje voor haar en ze gingen samen weg, twee volle weken. Ik bleef thuis. Ik hoefde niet weg van school. Ik was gezond en sterk. Hij nam haar mee naar een groot hotel aan de oever van een meer. Het meer was bevroren en ze zaten de hele dag in de zon te kijken hoe iedereen schaatste. Toen ze terugkwamen zei hij: "Moet je Ellen eens zien. Ze heeft rozen op haar wangen". Met Ellen had hij medelijden, maar hij was trots op mij. Ik was zijn ware liefde. Dat liet hij nooit blijken... hij was zo bang dat Ellen het zou merken. Hij wilde haar niet jaloers maken, maar ik wist de waarheid... Hij hoefde het niet te laten blijken. Hij hoefde niets te zeggen. *(de muziek fade weg en ze breit als een razende, komt terug tot de werkelijkheid)* Waarom ga je niet naar binnen om je te wassen? Misschien dat je hersens ervan opfrissen. En trek die gekrenkte jurk uit.

MOLLY: *(komt het tuinhuis uit en ruikt aan een bloem)* De kamperfoelie begint heerlijk te ruiken. Ik weet nooit wanneer u die struik hebt geplant, maar hij wordt nu zo wild. Het tuinhuis wordt van binnen lekker donker.

GETRUDE: Je weet dat ik geen woord meer wil horen over die struik. Je weet dat hij er al stond toen we dit huis kochten. Je geniet ervan om mijn aandacht op die rotstruik te vestigen omdat hij 't enige is wat het doet in deze tuin en je weet dat ik hem helemaal niet geplant heb, maar de vorige bewoners. *(Ze staat op en loopt het balkon op en neer)* Je lacht me uit omdat me niets lukt in die tuin en alles verpietert. Dat is zo'n achterbaks Spaans trekje dat je van je vader hebt. Je geniet ervan om me uit te lachen.

MOLLY: *(teder)* Ik zou u nooit uitlachen.

GETRUDE: *(steeds bozer)* Ik dacht dat ik hier rust zou vinden... met wuivende palmbomen en de oceaan zo ver het oog reikt, maar jij houdt niet van de oceaan... Je wilt niet eens het water in. Je durft niet te zwemmen... Ik dacht dat we eindelijk een paradijs hadden gevonden, de volmaakte plek maar jij wilt geen paradijs... Jij wilt de hel. Vooruit, ga maar zitten rotten in je huisje... mij kan het niet schelen. Blijf maar zitten zo lang het nog kan. Het zal niet lang meer duren. Ik trouw met meneer Solares en ik stuur jou naar een typecursus. *(de stemmen van meneer Solares en zijn familie die aankomen met een picknicklunch brengen haar tot zwijgen. Ze leunt over de balustrade en kijkt richting weg)* O, daar komen ze met hun potten en pannen. Ik wist dat ze vandaag met een picknicklunch aan zouden komen. Ik voelde het in mijn botten. We nemen onze eigen lunch als avondeten en eten ons avondeten morgen als lunch... ga je verkleden... gauw... let op hoe je loopt. *(Molly gaat het huis in. Gertrude gaat in haar stoel zitten om zich voor te bereiden op de komst van meneer Solares)* Kwamen ze maar niet. Ik ben veel liever alleen. *(er komen Spaanse mensen op)* De natuur is het allerbeste gezelschap. *(ze geeft een klopje op haar haarknot en steekt een paar haarspelden opnieuw vast. Dan staat ze op en zwaait naar haar gasten, zet haar handen aan haar mond en schreeuwt tegelijkertijd)* Hallo! *(het volgende moment komen meneer Solares, mevrouw Lopez en haar dochter Frederica, en hun drie dienstboden achter elkaar het pad af. Twee dienstboden zijn oude heksen en de derde is een jonge halfbloed, Esperanza, gekleed in paars satijn. De dienstboden dragen allemaal schalen in felgekleurde doeken gewikkeld)*

MENEER SOLARES: *(draagt een donker, stoffig pak. In zijn haast om Gertrude te begroeten duwt hij zijn zuster, mevrouw Lopez, opzij en knelt zo haar arm pijnlijk tegen het hek)* Dag juffrouw Eastman Cuevas! *(mevrouw Lopez jammert van de pijn en wrijft haar arm. Ze is dik en middelbaar. Ze draagt een zwarte hoed met veren en een zwarte japon. Haar hoed is gegarneerd met bloemen. Meneer Solares heeft een heel licht accent, hij woont al heel lang in dit land. Hij grijnst en knikt in het rond)* We hebben een picknick meegebracht. Voor u en uw dochter. Er is meer dan genoeg! Komt u ook in de tuin. *(de anderen komen allemaal langzaam door het hek en blijven op een kluitje omhoog kijken naar Gertrude)*

GETRUDE: *(nonchalant)* Nee, ik blijf maar liever hier op het balkon. Gaat u maar allemaal op het gras zitten, dan kunnen we zo praten. Dat maakt niets uit. *(tegen de dienstboden)* Je kunt me mijn bord aanreiken als je op die stronk gaat staan, dan leun ik voorover en

pak het aan.

MEVROUW LOPEZ: *(haar accent is veel zwaarder dan dat van haar broer, ze glimlacht naar Gertrude)* Komt u ook in de tuin, juffrouw Eastman Cuevas?

MENEER SOLARES: *(geeft zijn zuster een por)* Acaba de decirte que se queda arriba. Ya no oyes? *(de volgende paar minuten op het toneel is er veel muziekdecor. De heksen en Esperanza beginnen sjaals op het grasveld uit te spreiden en manden uit te pakken. De anderen gaan op het gras zitten. Esperanza en de heksen zingen schor een liedje terwijl ze bezig zijn, de heksen vallen alleen in bij het refrein, een beetje vals. Esperanza komt met een schaal gewikkeld in een handdoek en bedient de familie. Ze nemen allemaal een enorme portie spaghetti. Meneer Solares bedient zichzelf)* Italiaanse spaghetti met gehakt! Esperanza, geef juffrouw Eastman Cuevas een groot bord op het terras. Klim daar op. *(hij wijst naar een nepstronk waarop aan één kant een kabouter is uitgesneden)*

ESPERANZA: *(onvriendelijk)* Caramba! *(ze klimt bovenop de stronk met een opgeschept bord spaghetti, geeft het aan Gertrude, maar laat het al los voor Gertrude het goed en wel vast heeft. Esperanza springt onmiddellijk opzij en het bord kantelt omlaag onder het gewicht van het eten, de spaghetti komt terecht op het hoofd van mevrouw Lopez)*

GETRUDE: O! *(tegen Esperanza)* Je gaf me geen kans het aan te pakken.

MENEER SOLARES: Silencio! *(Esperanza rent naar de heksen en alle drie krijgen ze de slappe lach. Na hun lachbui beheersen ze zich en gaan mevrouw Lopez helpen zich schoon te maken en Gertrude een nieuw bord spaghetti geven. Ze gaan terug naar hun eigen hoekje in de tuin en iedereen begint te eten. Meneer Solares tegen Gertrude)* Juffrouw Eastman Cuevas, houdt u van loempia?

GETRUDE: Ik heb dat nog nooit gegeten.

MEVROUW LOPEZ: *(die graag aan het gesprek wil deelnemen, met grote verwondering in haar stem)* Loempia. Wat is dat?

MENEER SOLARES: *(op onvriendelijke toon tegen mevrouw Lopez)* Dat weet jij best. *(in het Spaans)* Que me dejes hablar con la servora Eastman Cuevas por favor. *(tegen Gertrude)* Morgen breng ik u een loempia, kant en klaar, of misschien kunnen we beter naar een restaurant gaan, naar een diner dansant. Misschien wilt u dan een loempia proberen... zou u dat willen?

GETRUDE: *(koel)* Dat is heel vriendelijk, maar ik heb al eerder gezegd dat de opwindung die uitgaan verschaft mij niet bevredigt.

U weet wel shows, dansen, etcetera. Als u mij nu die loempia beschrijft, en ik probeer het me voor te stellen? *(Mevrouw Lopez brult van het lachen zonder aanleiding. Gertrude leunt naar voren en bekijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen vanaf het balkon)* Ik zou tevreden sterven al zette ik nooit meer een voet in een restaurant. Eerlijk, van mij mogen ze allemaal stuk voor stuk afbranden. Ik vind het gewoon heerlijk om op mijn terras te zitten en over de oceaan uit te kijken.

MEVROUW LOPEZ: U houdt van de oceaan?

GETRUDE: Verrukkelijk.

MEVROUW LOPEZ: *(maakt een woest gebaar met haar arm)*
Verschrikkelijk.

GERTRUDE: Verrukkelijk. Zo majestueus.

MEVROUW LOPEZ: Verschrikkelijk!

GERTRUDE: *(bevriest)* Wij zijn het dus niet eens.

MENEER SOLARES: *(met een boze blik naar mevrouw Lopez)* Ach, ze is dol op de oceaan. Verdomme, ik weet niet wat ze heeft vandaag. *(Gertrude is geschokt door zijn taal)* Ik, ik ben dol op oceanen, land, bergen, alle soorten eten, loempia, chili, paling, schildpad... alles. Solares dol op alles. *(met een verschrikkelijk Frans accent)* Joie de vivre! *(Hij knipt met zijn vingers in de lucht)*

GERTRUDE: *(werkt lange slierten spaghetti naar binnen)* Hoe staat u tegenover uw zaak?

MENEER SOLARES: *(blij)* Mijn zaak is zó.

GERTRUDE: *(geïrriteerd)* Jawel, maar hoe staat u er tegenover?

MENEER SOLARES: *(met volle mond)* Prima.

GERTRUDE: Wilt u zich alstublieft concentreren op mijn vraag, meneer Solares. Doet u graag zaken of hangt u eigenlijk liever thuis rond?

MEVROUW LOPEZ: *(uitbundig)* Zaak, houdt niet van, - hij liever thuis blijven en slapen - en eten *(dan op spottende toon, in een poging om meneer Solares te imponeren)* "Fula, ik zo'n hoofdpijn... zo'n buikpijn... Ik blijf thuis, ja?" *(ze port haar broer een paar keer met haar elleboog in zijn ribben, rolt plagend met haar ogen en herhaalt)* "Fula, ik zo'n hoofdpijn... zo'n buikpijn... Ik blijf thuis, ja?" *(ze port hem nog iets harder en lacht diep in haar keel)*

MENEER SOLARES: Fula! Esta es la ultima vez que sales conmigo. Ya, déjame hablar con la servora Eastman Cuevas!

MEVROUW LOPEZ: Júffrouw Eastman Cuevas?

GERTRUDE: *(onaangenaam verrast)* Ja?

MEVROUW LOPEZ: U graag praten met mij?

GERTRUDE: *(zeer kortaf maar net niet grof)* O ja, enig.

MEVROUW LOPEZ: *(trionfantelijk tegen meneer Solares)* Juffrouw Eastman Cuevas graag praten met mij, dus jij mond dicht. Hij wil dat niemand met u praten, juffrouw Eastman Cuevas, omdat hij denkt hij met u trouwen. *(Frederica slaat dubbel en begraaft haar gezicht in haar handen. Haar magere schouders schudden van het lachen)*

MENEER SOLARES: *(woedend en in verlegenheid)* Breng de kip met rijst, Esperanza.

ESPERANZA: U hebt uw bord nog niet leeg!

MENEER SOLARES: *Cállate y tráigame el arroz con pollo. (Esperanza loopt het gras over met een tweede schaal gewikkeld in een handdoek. Ze loopt met opzet heel langzaam, bij elke stap zwaait ze met haar heupen en met een vreselijke grimas op haar gezicht. Ze voorziet hen allen van kip met rijst, maar eerst haalt ze de spaghettiborden weg en deelt schone uit. Iedereen neemt weer een enorme portie, behalve Gertrude die niets wil)*

GERTRUDE: *(terwijl Esperanza de anderen bedient)* Als Molly niet gauw naar buiten komt krijgt ze maar geen lunch. Het is zo vermoeiend om haar steeds te moeten zeggen hoe laat het is en andere realiteiten des levens. Molly droomt.

MEVROUW LOPEZ: *(knikt)* Inderdaad.

GERTRUDE: *(kijkt hoe Frederica zich opschept)* Eten jullie altijd zoveel tussen de middag? Molly en ik eten altijd alleen een salade.

MEVROUW LOPEZ: *(veegt slordig haar mond af met haar servet. Dan zonder pauze en met enthousiasme)* Als ontbijt: chocola en suikerbrood; lunch: soep, bonen, eieren, gebraden varkensvlees met aardappels en guave pasta... *(elk onderdeel telt ze af op haar vingers)* Volgende dag: soep, eieren, bonen, rijst, kip met rijst en guave pasta. Volgende dag: soep, eieren, bonen, rijst, stoofvlees, geroosterd speenvarken en guave pasta. Volgende dag: soep, rijst, bonen, gegrilde vis, geroosterd geitenvlees en guave pasta.

FREDERICA: *(spreekt voor het eerst, snel, nauwelijks hoorbaar)* Soep, rijst, bonen, eieren, gehakt en guave pasta.

GERTRUDE: *(lusteloos)* Wij eten meestal alleen een salade.

MENEER SOLARES: Zij heeft het over de oude Spaanse gewoonte. Ze is hier pas tien jaar toen man stierf. Ik houd ook niet van grote lunch. *(in een vlag van stoutmoedigheid)* Luister, wat mijn zuster zei was waar. Ik hoop dat ik heel gauw met u zal trouwen. Dat heb ik al eerder gezegd. Weet u nog?

MEVROUW LOPEZ: *(lacht en fluistert tegen Frederica, die een vreselijke lachbui krijgt, dan graait ze in een boodschappentas, die naast haar op het gras ligt. Met heel vrolijke stem)* Dit krijgen

mensen die trouwen. *(ze haalt een papieren zak tevoorschijn en slingert hem met het gebaar van een baseballwerper naar Gertrudes hoofd. De zak scheurt en Gertrude komt onder de rijst te zitten. Er heerst algemene hilariteit, zelfs enig gezang klinkt op van Esperanza en de heksen. Mevrouw Lopez gilt boven het lawaai uit)*
Rijst!

GERTRUDE: *(staat op en veegt de rijst van haar schouders)* Hou op! Hou op, alsjeblieft! Ik kan niet tegen die herrie... god. *(ze is echt van streek. Langzamerhand houden ze op. Verbijsterd kijkt zij rond in de richting van de weg)* Er komt iets over de weg... dat moet mijn huurster zijn... nee... die zou met een auto komen. *(stilte)* Mijn hemel! Het is zeker niét mijn huurster, maar wat dan wel?

MEVROUW LOPEZ: Bezoek. Van vriend?

GERTRUDE: *(verbijsterd, tuurt)* Nee, geen vriend. Het is... *(ze tuurt nog meer)* een soort koning - en nog anderen.

MEVROUW LOPEZ: *(tegen haar broer)* Que?

MENEER SOLARES: *(afwezig, bezig met zijn eten)* Koning. Un rey y otros más...

MEVROUW LOPEZ: *(knikt)* Un rey y otros más. *(Lionel komt op. Hij draagt een kartonnen pop, groter dan hij zelf die Neptunus voorstelt, met golvende baard, kroon, scepter enz. Twee of meer sandwichmannen volgen hem, die poppen dragen van een kanaalzwemmer en een zeemeermin. Lionel blijft bij het hek staan en laat een speelgoedkreeft die hij aan een echte hengel heeft vastgemaakt in de tuin bungelen. De muziek sterft weg)*

LIONEL: Reclame. *(hij laat de kreeft op en neer wippen)*

GERTRUDE: Waarvoor?

LIONEL: Voor de Oester-Schaal... die opent volgende week. *(hij wijst)* Dat stelt een zeemeermin voor, en die andere is Neptunus, de god van de zee. Dit is een kreeft... *(hij schudt de hengel)* 't Heeft allemaal iets met de zee te maken, in zekere zin. Mogen we een glas water?

GERTRUDE: Ja. *(roept)* Molly! Molly!

MOLLY: *(vanuit het huis)* Wat is er?

GERTRUDE: Kom ogenblikkelijk buiten. *(tegen Lionel)* Neem me niet kwalijk, maar ik vind die dingen smakeloos. Ik houd trouwens niet van reclamecampagnes.

LIONEL: Ik heb er niks mee te maken. Ik moet er nog maar een paar dagen mee rondlopen en dan ga ik werken in 't restaurant. Het spijt me dat u ze niet mooi vindt.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto